Paul Csavdari

Adevăratul plan al lui Dumnezeu

Sfârșitul planului mitologic

Întreaga teologie a lumii religioase s-a construit pe o povestire care nu îi aparține lui Moise: mitul căderii din Eden. Din această poveste s-a născut ideea unui „plan veșnic de mântuire” — un Dumnezeu care, chipurile, ar fi conceput din eternitate o strategie de salvare pentru o omenire pierdută. Dar această teologie nu există în scrierile lui Moise, nici în gândirea profeților. Ea apare abia când filosofia elenistică se amestecă cu textul sacru, prin Alexandria și Septuaginta, schimbând ordinea și sensul revelației. Aceasta este domnia „cornului cel mic” din Daniel 8: cucerirea adevărului prin rațiune mitologică, nu prin revelație morală.

Adevăratul plan al lui Dumnezeu nu începe în Eden, ci în Geneza 1. Acolo nu există nici „cădere”, nici „mântuire”, ci o creație completă, bună, echilibrată. Dumnezeu creează omul după chipul Său și îi dă două calități fundamentale: chipul moralși puterea de a se înmulți. Aceste două trăsături definesc ființa umană așa cum a fost gândită: muritoare, dar morală; biologică, dar liberă. Chipul divin nu înseamnă nemurire, ci conștiință. Capacitatea de a se înmulți nu este un semn al „căderii”, ci o dovadă a intenției divine: omul este ființă a pământului, chemat să dea viață, nu să evadeze din trup.

Isus confirmă exact această realitate. El spune că îngerii nu se căsătoresc și nu se înmulțesc, iar cei din înviere sunt ca îngerii. Prin urmare, omul pământean — cel creat în Geneza 1 — este muritor prin voință divină, nu prin pedeapsă. Murirea nu este un eșec, ci condiția libertății. Numai muritorul poate alege, și numai libertatea face ca alegerea să fie morală. În această logică, porunca „Fiți roditori și înmulțiți-vă” este semnul clar că omul a fost creat pentru viață și continuitate, nu pentru nemurire statică.

Moise confirmă că această creație este completă și bună prin introducerea Sabatului. Sabatul marchează momentul în care Dumnezeu „Se odihnește” — adică nu mai intervine, pentru că ordinea este perfectă. Aici se încheie creația, și aici se arată planul real al lui Dumnezeu: o lume funcțională, morală, liberă, unde fiecare faptă este alegere conștientă. Sabatul este sigiliul acestei lumi. În el nu există nici vină, nici „răscumpărare”. Există doar echilibrul dintre libertate și responsabilitate.

A doua povestire, cea a Edenului, distruge această ordine. Acolo nu mai există Sabatul; în schimb, apare interdicția, vinovăția, ispita, moartea ca pedeapsă și promisiunea unei nemuriri pierdute. Este o teologie străină de Moise — o introducere mitologică în care Dumnezeu devine paznic al unui pom magic, iar omul devine făptură vinovată din naștere. Din această poveste s-a născut sistemul mântuirii prin sânge, doctrina păcatului original și ideea că omul ar trebui „răscumpărat” din propria

natură. Toate acestea nu provin din revelația lui Moise, ci din sinteza elenistică a iudaismului, născută la Alexandria.

De aceea există două teologii complet diferite:

- prima, a lui Moise, realistă, morală, completă: omul liber, creația bună, Sabatul ca odihnă divină;
- a doua, mitologică: omul căzut, creația stricată, Dumnezeu în rol de reparator și judecător cosmic.

Pentru Moise, păcatul nu este o stare ereditară, ci fapta concretă a omului care trăiește împotriva chipului moral primit la creație. Legea nu este o povară, ci expresia logică a acestui chip. De aceea Dumnezeu nu intervine până când omul nu și-a dus alegerea până la capăt: libertatea trebuie respectată în întregime. Intervenția divină nu este prevenție, ci judecată morală. Faraon, Saul, David, Iona — toți își duc decizia până la capăt, apoi urmează corecția divină. Dumnezeu nu oprește libertatea; o respectă până la limită, pentru ca dreptatea să fie limpede.

Aceasta este planul real al lui Dumnezeu: libertate deplină și responsabilitate deplină.

Nimic mai mult și nimic mai puțin. Omul este lăsat să-și ducă propriul plan până la capăt, iar Dumnezeu intervine doar acolo unde libertatea s-a consumat. Astfel, judecata este întotdeauna post-factum, niciodată preventivă. Este modul perfect în care Dumnezeu rămâne drept, fără să anuleze libertatea pe care El însuși a dat-o.

Isus nu aduce un plan nou. El confirmă planul creației. Nu vorbește despre un Dumnezeu care repară, ci despre unul care luminează. Nu despre un păcat moștenit, ci despre alegerea zilnică a adevărului. Nu despre o mântuire magică, ci despre o restaurare a conștiinței. În predica Sa, omul nu trebuie „răscumpărat", ci trezit. „Împărăția lui Dumnezeu este înlăuntrul vostru" — adică chipul moral există deja. Planul lui Dumnezeu este împlinit atunci când omul devine om în sens deplin: liber, conștient, responsabil.

Cornul cel mic — filosofia care a uzurpat Scriptura — a domnit peste lume timp de două milenii. A introdus înțelepciunea falsă, sistemele de mântuire, teologia vinovăției și cultul suferinței. A transformat revelația morală într-un mecanism religios. Dar domnia lui se sfârșește. Sfârșitul „cornului cel mic" este sfârșitul planului mitologic — momentul în care omenirea își redescoperă începutul real: creația bună, libertatea și conștiința.

Adevăratul plan al lui Dumnezeu nu are nevoie de mântuire. El s-a încheiat odată cu creația și s-a confirmat prin Isus. Tot restul este adăugire, mitologie, interpretare străină. Când omul revine la chipul moral din Geneza 1, totul se reașază: nu mai este nevoie de sacrificii, de sfinți, de temple, de frică.

Doar de adevăr.

Iar acolo unde adevărul este restabilit, mitul moare.
Aceasta este judecata: sfârșitul planului mitologic și începutul libertății reale.